

Kamarádi

Vám všem, co jste si Praskot oblíbili a našli v něm, možná i něco málo z vašeho vlastního života a hlavně vám všem, co jste mi pomohli Praskot tvořit, chci dnes srdečně poděkovat za vaše úsilí, za každou kamarádskou chvíli věnovanou těmto mým tramským stránkám, ale současně se s vámi a s Praskotem rozloučit.

Jak sami vidíte, neloučím se s vámi na trvalo, ale nabízím vám náhradou moji novou website s názvem "Liberty Tramping". Snad i ona se dočká vašeho oblíbení.

Mnozí, kteří jste mi s Praskotem pomáhali, jste si ani nepřáli být uváděni jmenovitě, ale na rozloučenou mi to snad bude odpuštěno. Aspoň následující si tedy dovoluji uveřejnit. To naše velké "UMÍ" si opravdu zalouží :

Vladimír Richter a Jiří Procházka-Cancák, za skutečně hezké grafické obrázky.

Medvěd z Edmontonu, za nekonečnou trpělivost korektování textů.

Cwak z Ostrova, za rozumnou konsultaci náplně některých článků, nejen do Praskotu.

Pavel Spalený-Yučikala, sice s Praskotem nemá nic společného, ale je tvůrcem mojí nové website a vy sami posuďte, jak moc si poděkování zaslouží.

Každý si to své místečko v přírodě nebo mezi kamarády prožíváme tak, jak se nám to líbí, ale mnohdy v životě není možné být s nejbližšími, většinou z důvodů pracovních povinností, jako se to stávalo i mě. Nikdy mě to však neodradilo zajet si kdekoliv ven i sama a tak jednou u Slovan River vznikl veršík o který se tu s vámi dnes rozdělím a na který jsem si vzpoměla tento víkend o kterém si můžete přečíst pod názvem: Quo Vadis.

Když nejsem s vámi

.....u mého ohně kytary neznějí,
u mého ohně většinou řeka šumí,
tajemné sromy lesní příběhy šeptají.....
prostřeno k darům jen to,
co člověk zná a umí.....